

kladně poset. V zimě je tu k dispozici několik vleků, ale teprve, když sníh ustoupí, dostává park svůj díl koláče turistů. 90 km značených tras vede nádhernou přírodou, opět si zde vyberete podle své kondice a chuti od krátkých vycházek po celodenní výlety. Známy Monolith, jenž ční nad jezerem Catani je dnes uzavřen a vypadá to, že uzavřen zůstane, protože žebřík, který na něj vede je asi 100 let starý a nebezpečný a opravit či nahradit se ho zjevně nikdo nechystá, protože to je historická památka. Nicméně i z jeho spodní části můžete přehlédnout velkou část parku.

Vstupné (drahých 9 AUD) zaplatíte u vjezdu na jediné přístupové silnici, můžete zde na několika místech i kempovat, ale vzhledem k vytiženosti těchto tábořišť je lepší přespat vně parku, kde je kempů přehršel.

Sjíždíme tedy z Mt Hotham do úrodného údolí, kde se na několika místech dají koupit zemědělské produkty přímo od pěstitelů, což je o něco levnější, než v supermarketech. Silnici brzy lemují kempy, ale všechny jsou beznadějně plné. Už to vypadalo, že budeme mít problém s ubytováním, ale nakonec jsme asi 50 metrů před vjezdem do Mt Buffalo N. P. objevili šipku k Noonameena Lodge, kam jsme zajeli a objevili úžasný a naprosto prázdný kemp. Právě odsud asi odjel dětský tábor, takže jsme sami pro sebe měli společenskou místnost s běžným vybavením (krb, kulečnick, fotbal...), kuchyň a samozřejmě sprchy apod.

Po příjemné noci bez much ve stínu vysokého lesa vstáváme opět brzy a vydáváme se do prudkých serpentýn, abychom první navštívili právě Monolith, zastavili se u jezera Catani, kde také začíná Mt Dunn walk, který jsme si vybrali. Je to 8 km příjemná vycházka mezi ohromujícími žulovými balvany, rovněž výhledy na krajinu jsou krásné a my upřímně litujeme, že jsme si zapomněli foťák v autě. Ještě, že máme fotografickou paměť.

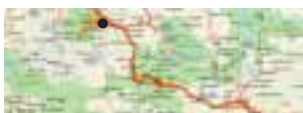
Létají zde desítky motýlů, kteří jsou zvláštní v tom, že ze shora mají křídla čistě bílá, zatímco barevné vzory mají vespod. Inu, klasický převrácený motýl australského typu...

Cesta nebyla moc náročná a tak se rozhodujeme pokračovat dál do parku, k Mt Horn, kam vede horší štěrková silnice a následuje 1,5 km výstup. Nahore rozhodně nelitujeme, Mt Horn je zde nejvyšší a nebýt letního oparu, který halí vzdálenější pohoří, neměly by zdejší výhledy chybu. I přes ten opar rozeznáváme v dálce Mt Feathertop, který jsme navštívili včera.

Uvažujeme, co dál a nakonec jsme se rozhodli vzdorovat únavě, opouštíme tedy hory směrem na město Wangaratta.

V poslední době se nám několikrát stalo, že si nám Australané, které jsme potkali, stěžovali, jaké je hrozné vedro a neustále se těšili, kdy už to povolí. Kroutili jsme nad tím hlavou, protože jsme měli pocit, že bychom to, když už, měli být my, kdo si stěžuje, oni by měli být zvyklí. Nyní konečně chápeme, co měli na mysli. V údolí je totiž přes 40 °C, vzduch se ani nehne, značky Total Fire Ban bereme už jako samozřejmost. V posledních několika dnech jsme se totiž pohybovali v poměrně velkých nadmořských výškách a tam samozřejmě bylo podstatně příjemněji.

Teď je to ale jiné kafe. Otevřít okénka u auta prostě nepomáhá, protože se dovnitř hrne horký vzduch a tak poprvé využíváme dobrodiní naší 18 let staré klimatizace. Ve Wangarattě nakupujeme a v místním nádherném městském parku hodujeme

u BBQ. Toto zpestření konzervového jídelníčku prostě milujeme. Chceme využít i místní osvěžovnu – veřejné sprchy, ale ty jsou bohužel nefunkční, což v nás vzbuzuje podezření, že byly v provozu pouze v roce 1976, kdy Wangaratta získala titul „Město roku“.

Warby Range State Park, 13. 1. 2001 – 14. 1. 2001

Dvě desítky kilometrů od Wangaratty se rozkládá tento malý park o rozloze pouhých 7600 hektarů. Nejvhodnější doba k návštěvě je jaro, kdy jsou potoky plné vody, ale ani uprostřed léta nepřijdete o dvě největší lákadla parku. Rostou tu grass-trees (blackboys), tyto zvláštní „trávnové palmové stromy“ najdete prakticky všude, jsou většinou vysoké do jednoho metru a vypadají opravdu zvláštně. Protože se kromě Austrálie nikde nevyskytuje, stal se jedním z jejich symbolů. Ve Warby Range tento krásný druh stromu dorůstá výšky až neuvěřitelných pět metrů.

Druhým lákadlem parku je historie. Zde se totiž schovával v 70. letech 18. století nejznámější australský zločinec Ned Kelly. Však jsme již také potkali několik jeho nadrživotních soch a po širokém okolí je několik vesnic, kde lze najít muzea Neda Kellyho a kde často tvrdí, že právě u nich se Ned Kelly narodil. Je to trochu rozporuplná postava minulosti, vzeprel se totiž daním, čímž proti sobě poštval snad celou armádu a zároveň získal na svou stranu sympatie mnoha občanů (tak trochu ve stylu modernějšího Jánošíka). Aby se ubránil kulkám z pušek, nosil ocelové pláty po celém těle a přilbici tvaru svářečské masky. Nakonec ho zajali a pověsili v Melbourne,

Kwat Kwat Lookout

Obří grass-trees.

ale samozřejmě se vyskytly pochybnosti o totožnosti popraveného a tak jsou stále lidé, kteří tvrdí, že nebyl nikdy dopaden.

V kempu je kromě nás ještě jedna rodinka, která ale zrovna odjíždí. A tak jsme zase sami uprostřed krásné krajiny. Z nádrže na vodu u záchodů teče pouze nepitná voda a tak se pomocí jednoho kanystru touto vodou sprchujeme. Stoprocentně vychutnaná romantika.

Díky takovému chvílím a našemu dobrému vínečku se nám jedinkrát po cestě nestalo, že bychom měli ponorkovou nemoc.

Ráno se vydáváme na Friends trek, který začíná i končí v kempu a sami kráčíme vyschlým parkem. Les je tu celkem rozmanitý

a skupinky obřích grass-trees přitahují naši pozornost. Bohužel je zde zase moc a moc pavouků. Na cestě to ještě jde, ale když jsem se pokusil z ní sejít, abych mohl vylézt na strom a nechat se vyfotografovat, měl jsem brzy pavučin po krk. Nejhezčí zastávka je Kwat Kwat Lookout, odkud i sám Ned pravděpodobně pozoroval okolí. Pod námi se široko daleko rozkládá rovina posetá farmami a rozdělená pravouhlymi silnicemi, které jsou pro tuto část Victorie typické.

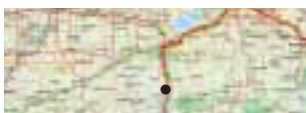
Po návratu a po další příjemné sprše se vracíme do Wangaratty, kde konečně vyhazujeme odpadky a nakupujeme. Také e-mailujeme a voláme domů. Zjišťujeme, že zatímco jsme se procházeli v šortkách po místních Alpách, naši se po těch evropských proháněli na lyžích. Posíláme jim imaginárně trošku tepla z našich 44 stupňů Celsia a těšíme na jezero Eildon, které je naším dalším cílem.

Jedeme po dálnici směrem na Melbourne, v Benalle odbočujeme na Mansfield. Nadáváme na stav místních vozovek, protože Holden po nich hrozně poskakuje, stále víc a víc, až to začíná být nesnesitelné. V okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že by vina poskakování mohla být na naší straně, se ozvala hrozná rána a máme na cucky roztrhanou zadní levou pneumatiku. Brousíme ráfkem silnici za příslušných zvukových efektů, auto za námi zuřivě brzdí, aby zabránilo srážce. Naštěstí vše dobře dopadlo, ukočíroval jsem auto ke krajnici a teď už si hraju s heverem. K nemalému překvapení zjišťujeme, že naše rezerva má o pár čísel menší průměr než ostatní kola. Ale kupodivu to jede bez problémů. Na první benzínce se ptáme na pneuservis. Nehledě na to, že je neděle, paní z benzínky volá domů mechanikovi co vlastní pneuservis v sousedství a ten přijíždí jen kvůli nám.

Lehčí o 110 dolarů jedeme spokojeně k jezeru Eildon hledat nocleh. Cestou v kopcích se nám ale vůbec nelíbí nové, jiné poskakování auta. Řidičská pohoda je ta tam.

První defekt.

Naše laické oči ale žádnou bouli na pneumatikách nemohou objevit, částečně řídím a částečně pozoruji gummy.

Kempujeme v caravan-parku ve městě Eildon, už za tmy děláme večeri na BBQ a jdeme spát znaveni sluncem...

Ráno hraji svou novou oblíbenou hru na automechaniku a asi po hodině, kdy jsem sundal a prohlédl všechny pneumatiky, jsem na té poslední objevil pěknou bouli na vnitřní straně. Asi také nechybělo mnoho a rupla by i ta. Na jedné straně máme radost, že se nám tak podařilo zabránit ohrožení, nicméně dalších 105 dolarů mizí v kase místního servisu. Těmto nepřijemnostem jsme mohli předejít. Zaprvé, měli jsme vědět, že ty nově vypadající gummy na našem autě jsou jen protektory. Už víme, že je to na nich napsáno slovem VULCAP. Za druhé přechod z vysokých poloh, kde bylo 20°C do nížin, kde bylo přes 40°C byl také problém. Měli jsme preventivně gummy upustit. Možná, že by nebyly tak namáhané a žádné boule by se nich nevytvorily. Příště už budeme chytřejší. Snad.

Lake Eildon National Park, 15. 1. 2001 – 16. 1. 2001

Původní malá přehrada z roku 1920, která pomáhala místním pastevcům překonat období sucha, byla nahrazena mnohem větší v roce 1955. Tím vzniklo obrovské jezero Eildon, brána do Alp. Během ničivých such v roce 1980 voda ustoupila natolik, že obnažila budovy zatopených vesnic.

Lake Eildon.

První odvážný papouch...

... a jeho kamarádi.

Vzhledem k blízkosti hlavní metropole Victorie, zde mnoho melbournanů tráví svátky a víkendy. Turistická vybavenost je zde k dispozici v každém směru. Ať už vás lákají procházky po buši, výlety na kole, řádění na motorovém člunu či skútru, rybaření, pozorování divokého ptactva či výlety 4WD, vždy zde naleznete dostatek prostoru k naplnění svých potřeb. Odvrácená stránka této skutečnosti jsou přeplněné kempy, vstupné apod.

Přesunujeme se do části parku, která se jmenuje Fraser N. P. a kempujeme na původním břehu jezera, to je teď ale hodně vyschlé, podle našeho odhadu chybí tak 15 metrů vody. Vydáváme se na pohodovou sedmikilometrovou procházku podél Eildonu. Konečně se nám podařilo vyfotit papoušky, protože neuletěli dost rychle a potkali jsme klokany. Dvě mámy, kterým z kapes visí mláďata.

Voda moc na koupání není, z jezera trčí na mnoha místech torza stromů, ale při západu slunce tvoří krásnou scenérii.

Po návratu do kempu přilákala Lenčnina sušenka s Nutellou odvážného papoucha, který mi po chvíli zobal dokonce z ruky. Při vaření polévky pak přiletěli jeho kamarádi, kteří se doslechli, že se zde něco rozdává. Nabízíme jim sušenku a vzápětí jsme my, auto a okolní stromy v obležení asi 20 různobarevných papoušků. Báli jsme se, že budou otravní, ale celkem rychle pochopili, že další sušenky z nás již nevydělají a postupně odlétli.

Večer Lenku ještě pozdravila čtveřice klokanů u sprch. Jsme překvapeni, kolik zvířat se zde poměrně nebojácně potuluje. U nás bychom měli strach, že mají vzteklinu,

Ne zrovna nejchytřejší zvíře.

ale zde to evidentně nikoho netrápí a tak prostě dodržujeme základní poučku – nekrmit, a vše je OK.

Snídání druhého dne absolvujeme za asistence našich známých papouchů. Původně jsme chtěli k moři, protože nám chybí masáž ve vlnách, ale počasí se trochu zkasilo a je to stále dost daleko, volíme tedy návštěvu jen 50 km vzdáleného parku Cathedral Range State Park. Když odjíždíme od jezera, hloupý klokan se nám postavil do cesty, krásně doprostřed silnice a dokud ho Lenka nevyfotila, neuhnul...

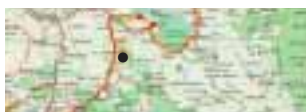
Cathedral Range State Park, 16. 1. 2001

Asi 3500 hektarů tohoto parku zahrnuje vlastně jen jedno údolí pod 845 metrů vysokou Cathedral Mt. Informace získáte v Alexandře, parkem vede 12 kratších a 3 dlouhé trasy pro pěší. Nutno ovšem upozornit, že hranice mezi pěší turistikou a lezením po skalách je zde velmi tenká. Zkušenosti a dobrá obuv jsou zde nutností. Kempování je zde možné na 4 místech, vždy za poplatek, tábořiště však kromě suchých záchodů a nápisů „take your rubbish home“ nenabízejí nic.

Z nabídky treků si vybíráme Southern Circuit (jižní okruh). Je opravdu dost náročný, ale nádherný. Část cesty jdeme po Razorback Ridge, což je úzký kamenný hřeben. Výhledy a příroda okolo jsou ohromující. U Farmyardu potkáváme ptáky Lyrebirds, kteří jsou známí tím, že napodobují zvuky, které slyší. V údolí pod námi jsou farmy a my v jejich „zpěvu“ rozeznáváme psy, čuníky, slepice a něco, co by

Zasloužený odpočinek po namáhavé cestě.

mohlo být startující auto. Obtížný sestup ze Sugarloaf Peak končí na gravel road, po které se vracíme zpět do kempu, kde relaxujeme s vínkem.

Melbourne, 17. 1. 2001

Tato kniha není o městech, takže se zde o Melbourne nebudu zbytečně rozepisovat. Navíc si myslím, že tato metropole je dostatečně známá. Snad jen vzpomenu tradiční rivalitu měst Sydney a Melbourne. Tak dlouho se nemohli dohodnout, které z nich bude hlavním městem Austrálie, až si radši kompromisně postavili Canberru na půl cesty. Při srovnání Sydney s Melbourne očima turisty, ale druhé zmiňované neobstojí. Je menší, předměstí jsou špinavější a industriálnější. Jen City samotné je o něco přívětivější. Navíc nás dost naštvál systém placení dálnic a mostů, kde na rozdíl od Sydney nemůžete zaplatit mýtné na místě u nějaké brány, ale musíte si předem koupit nějaký kupon, či co, a přilepit si ho na sklo. Pokud něco takového, jako my, netušíte, jen nevěřícíně projíždíte kolem značek: „Pokud nemáte zaplacené, hrozí vám pokuta“ apod.

Zajímavostí je zdejší muzeum, kde je umístěno srdce nejnámějšího dostihového koně – Farlapa, prý je dvakrát větší, než obyčejné. Dostihy, stejně jako i jiné druhy hazardu, jsou mezi Australany neobyčejně populární. Během Melbourne Cupu se zavstává celá země, protože všichni jsou v hospodách a na náměstích s provizorními obrazovkami sázejí a sledují dostih. Je to celonárodní pozdvižení. Zkuste se v tu chvíli něco vyřizovat, či se někam dovolat! Budete za blázna.

Protože očekáváme ve velkém městě přiměřenou dávku bloudění, vstáváme velmi brzo. Měli jsme ještě v plánu shlédnout Puffing Billy, známý historický vláček projíždějící romantické mosty deštnými pralesy po starodávných (v rámci Austrálie) dřevěných mostech, ale radši jej vynecháváme, abychom měli dost času. Sotva se dostáváme do oblastí pokrytých mobilním signálem, pípají nám mobily. Jedna ze zprávíček je, že máme urgentně volat cestovku Tasmania Travel, přes kterou jsme si objednali a zaplatili lísky na trajekt do Tasmánie, který má odplouvat zítra časně ráno. Jsme napnutí, co nám chtějí...

Přístav jsme našli celkem lehce. Z budky voláme do Sydney a dovídáme se, že náš Devil Cat má porouchaný jeden ze čtyř motorů, což má za následek několik věcí. Jednak tento rychlý katamarán pojede přes Bassův průliv o hodinu déle (sedm místo šesti hodin) a také musí na opravu, takže na zpáteční cestu jsme přesunuti na Spirit of Tasmania, což je obrovská loď, která tutéž trasu překoná za 14 hodin. Jede přes noc, takže jsme dostali kajutu jen pro sebe a v ceně je i jídlo. Ani nám tedy výměna moc nevádí, protože si tak vyzkoušíme obě lodi. Na Devil Cat se moc těšíme, na fotkách vypadá vskutku impozantně, přičemž po moři si to sviští až osmdesátkou.

Protože nikde na pobřeží nemůžeme nalézt kemp, jedeme do centra pro informace, nakoupit a navštívit internet. Kavárnu vybíráme podle Lonely Planet a k našemu překvapení chtějí po nás 10 AUD za hodinu, což je oproti 3 AUD v Sydney nemilé. Navíc jsou připojeni šnečí rychlosti, takže to radši vzdáváme. Naštěstí o pár desítek metrů vedle jsou jiné kavárny, které v LP uvedeny nejsou, což znamená, že chtějí 5

AUD a jsou slušně připojené. Děkujeme globalizaci a moderním technologiím, je příjemné dát o sobě vědět rodině a přátelům a dozvědět se spoustu novinek.

Cestou do kempu opět bloudíme ve spleti mimoúrovňových placených dálnic a mostů, ale nakonec se šťastně ocitáme ve čtvrti Williamstown a pak už je to hračka. Využíváme praček, sušiček (přestože většina prádla má nášivky NESUŠIT, nic se nestalo) a po BBQ večeri jdeme spát, protože už 5.30 budeme muset vyskočit, abych stihli Dábelskou Kočku do Tasmánie.

Ráno se nám podařilo překvapivě rychle se dostat do přístavu, i když jsme, pravda, projeli o něco víc mostů a dálnic, než by bylo nutné. Řidiči a auta se mohou nalodit hned, spolujezdci z nějakého podivného důvodu jsou drženi v odbavovací hale asi o půl hodiny déle. Po snídani, a musím říct, že moje pizza byla vysušená jako stletá treska, se rozjíždíme tryskovou rychlostí vstříc Tasmánii.

Cestu na zdaleka ne tak luxusním plavidle, jak jsme si představovali, nám zpříjemňují zvuky ze spodní paluby, kde se jakési dítko rozhodlo vzít vážně všechny ty řeči o mořské nemoci a již několik hodin v kuse se snaží podívat se na svůj žaludek zevnitř. Nu, kuchyně zde není nejlepší a tak se mu nedívím.

Když se jdeme projít, zjišťujeme, že celé desítky dětí i dospělých leží pod bílými prostěradly a očividně trpí. Ono to tedy opravdu pořádně houpe. Přece jen loď není tak velká (700 lidí, 200 aut) a při té rychlosti to umí pěkně škubnout. Navíc, kromě podlahy, není kam natáhnout tělo a tak v polosedě čekáme na konec cesty. Chodit po venkovní palubě se skoro nedá, jaký je tam víchř, což je zase odvrácená stránka rychlosti, kterou Devil Cat dosahuje. Ovšem pohled na zadní burácející motory je ohromující. Neuvěřitelná síla pění moře, žene nás vpřed a zanechává dlouhatánskou brázdu, do které se pomalu sunou lodě, které jsme předjeli.

Tasmánie, 18. 1. 2001 – 1. 2. 2001

Tato malá, ale neuvěřitelně rozmanitá země se nachází na jihu Austrálie za Bassovým průlivem (Bass Strait). Moře je mezi ostrovem a pevninou poměrně mělké a proto hodně divoké, obrovské vlny často brání lodní dopravě.

Celou čtvrtinu rozlohy státu zabírají národní parky. Divoká, často nespoutaná příroda a nejjistší vzduch na světě jsou hlavními lákadly pro turisty, kterých zde není mnoho.

Západ Tasmánie obdrží během 360 deštivých dní v roce průměrně 3600 mm srážek, nejlépe tak dokládá, že není deštného pralesa bez deště. Celý jihozápad je divoký a nepřístupný. Pro opravdu soběstačné odvážlivce existuje možnost nechat se vysadit letadlem uprostřed této divočiny a pak dojít zpět do civilizace. Odměnou těmto nadšencům jsou nádherné scenérie, jaké můžete vidět např. na fotografiích pana Pete Dobře, který se na Tasmánii specializuje. Úchvatné.

Východní pobřeží ostrova je pravý opak. 300 slunných dnů v roce utváří podnebí srovnatelné s jižní Francií. Jemné křivky pobřeží, idyllické pláže bílého písku lemované žulovými balvany potaženými červeným a oranžovým lišejníkem na pozadí hluboké modří patří k tomu nejhezčímu, co můžete kdy vidět.

